

Sygn. akt VII U 526/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant: st. sekretarz sąd. Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2016 roku w Lublinie

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rekompensatę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 23 lutego 2016 roku znak (...)

oddala odwołanie.

VII U 526/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił W. K. przeliczenia świadczenia emerytalnego w związku z doliczeniem rekompensaty z uwagi na to, że wnioskodawca na dzień 01.01.2009r. nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych – udowodniono 14 lat, 4 miesiące i 29 dni. (decyzja k. 278ae)

W. K. w odwołaniu wskazywał, że pracował w warunkach szczególnych uzasadniających przyznanie rekompensaty w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. na stanowisku ślusarz-monter konstrukcji stalowych a zakład pracy nie wydał stosownego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. formie dodatku do kapitału początkowego z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Wskazał, że zakład pracy już nie istnieje, natomiast są osoby, które mogą potwierdzić wykonywanie spornego zatrudnienia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie, odniósł się do treści decyzji odmawiającej ponownego przeliczenia emerytury z uwzględnieniem rekompensaty i wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. urodzony w dniu (...) ukończył (...) lat. Od 01.01.1993 roku był uprawniony do renty inwalidzkiej. Ubiegając się o rentę ostatecznie udowodnił 24 lat, 1 miesiąc 5 dni okresów składkowych. (k.41ar) Na powyższe składał się okres 3 lat i 1 miesiąc okresu zatrudnienia w Wytwórni (...) w Ś. od 14.09.1966r. do 20.10.1969r., 1 rok i 11 miesięcy związanych z odbywaniem zasadniczej służby wojskowej w okresie od (...), okres 4 lat, 2 miesiące i 24 dni zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. od 08.03.1972r. do 31.05.1976r. oraz okres 14 lat, 9 miesięcy i 9 dni zatrudnienia

w Przedsiębiorstwie (...) w C. od 02.06.1976r. do 10.03.1991r. W ostatnim Przedsiębiorstwie zatrudniony był na stanowisku ślusarza wykonującego pracę przy remontach cementowagonów i na tą okoliczność przedłożył świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych. (k.7ar) W okresie pobierania renty wnioskodawca nie podejmował zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę. Prowadził działalność gospodarczą ale składki na ubezpieczenia społeczne zostały opłacone za okres od 01.01.2018r. do 31.03.2008r. (k. 219ar) W związku z powyższym staż pracy uległ zwiększeniu do 24 lat i 4 miesięcy. Innych okresów ubezpieczenia wnioskodawca nie posiada.

Do wniosku z lipca 2015 roku o przeliczenie podstawy wymiaru renty wnioskodawca dołączył ponownie nowe świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wydane przez (...) SA, z którego wynikało, wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresie od 02.06.1976r. do 31.10.1990r. i ZUS uznał ten okres jako okres pracy w warunkach szczególnych w całości według wskazanego dokumentu w rozmiarze 14 lat, 4 miesięcy i 29 dni. (k. 237 ar)

Decyzją z dnia 09.12.2015 roku ZUS ustalił wnioskodawcy wysokość kapitału początkowego a decyzją z dnia 10.12.2015r. od(...) prawo do emerytury po ukończeniu(...) Wysokość emerytury związana była z wysokością ustalonego kapitału początkowego. (k.271ae)

W dniu 03.02.2016r. wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie rekompensaty związanej z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych. (276ae)

Skarżoną decyzją z 23.02.2016r. odmówiono prawa do rekompensaty powołując się na nieudowodniony 15 letni okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych. (k. 278ae)

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest niezasadne.

Prawo do rekompensaty przewidziane jest w ustawie o emeryturach pomostowych. Według art. 2 pkt 5 ustawy rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Zgodnie z art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 z późn. zm.) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl art. 23 ust. 1 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2). Prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu, który legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440). Chodzi w tym wypadku o pracę, o której mowa w art. 32, 33, 39, 40 i 50c ustawy emerytalnej. Jednocześnie komentowany przepis w ust. 2 wyraźnie zastrzega, że prawo do rekompensaty nie przysługuje osobom, które nabyły prawo do emerytury przyznawanej na zasadach wynikających z ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zatem przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

1) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę ("wcześniejszą") w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 r. - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. - podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;

2) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;

3) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;

4) niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Przede wszystkim należy wskazać, że podstawowym warunkiem ubiegania się o emeryturę we wcześniejszym wieku jest udowodnienie 25 letniego stażu ubezpieczeniowego związanego z posiadaniem okresu składkowym i nieskładkowym. Tymczasem wnioskodawca nie posiada wymaganego 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Legitymuje się jedynie okresem 24 lat i 4 miesięcy. Zatem nigdy spełniłby warunków do uzyskania emerytury we wcześniejszym wieku bez względu na to na jaką podstawę prawną by się powoływał. Bez znaczenia jest czy wykonywał pracę w warunkach szczególnych przez okres 15 lat czy też nie. Brak odpowiedniego ogólnego 25 letniego okresu ubezpieczeniowego wykluczał możliwość ubiegania się o emeryturę we wcześniejszym wieku. Zatem wnioskodawca nie spełniając warunku stażowego nigdy nie nabyłby prawa do takiego świadczenia. Z faktu, że w życie weszła ustawa o emeryturach pomostowych, która ograniczyła możliwość uzyskania prawa do wcześniejszych świadczeń w związku z zawężeniem katalogu prac zaliczanych do prac wykonywanych w warunkach szczególnych wnioskodawca nie utracił żadnych uprawnień. Nie przysługuje mu zatem żadne odszkodowanie czyli przewidziana w ustawie rekompensata. Przyczyną, dla której nie miałby prawa do emerytury wcześniejszej jest zupełnie inna przesłanka niż praca wykonywana w warunkach szczególnych. Z tego względu Sąd nie ustalał czy wnioskodawca spełnia warunek 15 lat pracy w warunkach szczególnych, gdyż nie miał on znaczenia w sprawie. Z tego względu Sąd pominął dowód z zeznań zawnioskowanych świadków gdyż w sytuacji wnioskodawcy okresy pracy w warunkach szczególnych, bez względu na liczbę lat wykonywania pracy tego rodzaju i tak nie uprawniają do rekompensaty.

Mając na względzie powyższe orzeczono na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.